

нить цигулковъ виртуозъ и компонистъ, род. 1814 въ Бърно, умр. 8 окт. 1865 въ Ница, ученикъ на Виенската консерватория, после на виднитъ цигулари Майфедъръ и Берио, 1834 започва концертнитъ си обиколки и, като прославенъ виртуозъ, обикаля цѣла Европа, 1844—1857 се установява въ Лондонъ и постепенно се отегля отъ виртуозното поприще. Творби: концертъ *fis moll*, „Елегия“ (влизаци въ репертоара на повечето цигулари), „Уигарски вариации“, фантазия върху „Отело“ отъ Росини, „Венициански карнавалъ“ и др..

Ероико, ит. *eroico* — героично, смѣло, юначо.

Ертелъ, Жанъ Паулъ — Ertel, Jean Paul — компонистъ и критикъ, род. 22 ян. 1865 въ Познанъ, ученикъ на Едуардъ Таувитцъ по композиция, и на Луи Брасинъ и Листъ по пиано, критикъ на *Berliner Lokalanzeiger*, 1897—1905 редакторъ на „Нѣмски музикаленъ вестникъ“, писалъ симфонически поеми: „Човѣкътъ“, „Помпей“, „Велизарий“, „Херо и Леандръ“, струненъ квартетъ, квинтетъ съ хармоніумъ, концертъ за цигулка — соло, пѣсни и др..

Es dur = ми $\flat$ мажоръ — гама съ 3 бемола.

Есдюидъ — Escudier — братя — французски музикални писатели: **Мари**, род. 29 юни 1819, умр. 17 апр. 1880 и **Лео**, род. 17 септ. 1821, умр. 22 юни 1881, писали съвмѣстно: „Музикаленъ речникъ, споредъ най-виднитъ истории, теоретични и критични“ — 2 тома (1844), „Росини — неговиятъ животъ и дѣло“ (1851), „Животъ и приключения на знатни пѣвци“, предшествувани отъ музиканти на империята и последвани отъ анекдотичния животъ на Паганини (1856). Е. сж основатели на музикалнитъ вестници: „Музикална Франция“ — „*France musicale*“ и „*L'art musical*“, „Музикално изкуство“.

Еслава, Донъ Мигуелъ Хиларионъ — Eslava, Don Miguel Hylarion — испански компонистъ, теоретикъ и музикаленъ писателъ, род. 21 окт. 1807 въ Бурлада, умр. 23 юли 1878 въ Мадридъ, писалъ много църковни композиции — вокални и за органъ, три опери, учебници по музика, и множество музикално-исторически и научни статии.

Еспирандо, ит. *espirando* — заглъхвайки, замирайки.

Еспресиво, ит. *espressivo* — изразително.

Естампи, фр. *Estampie* — французски танцови пѣсни, въ употреба отъ XII до XV ст., въ Провансъ. Оригинално то провансалско име е *estampida*. Въ Е. нѣкои историци виждатъ произхода на рондото.

Естингвендо, ит. *estinguendo* — или *estinto* — угасвайки, замирайки.

Есъ, нѣм. *Es* = ми бемолъ — по нѣмското наименование. 2) Онази частъ на английския рогъ, хекелфона и фагота, на която се поставя стройката.

Есъ молъ, нѣм. *Es moll* = ми $\flat$ миньоръ, по нѣмското наименование.

Етингеръ, Максъ — Ettinger Max — даровитъ компонистъ, род. 27 дек. 1874 въ Лвовъ, училъ въ Берлинъ и Мюнхенъ (академията). Писалъ: „Пѣсни безъ думи“ и „Сюита по стари английски майстори“ — за гол. оркестъръ; струненъ квартетъ; квинтетъ за 4 духови (дървени) и пиано; по една соната за цигулка и виолончелъ; „Мъдростта на изтока“ за соли, хоръ и оркестъръ; трагикомична едноактка — „Страстниятъ пиятъ“; опери: „Иуана“ (1925), „Юдитъ“ (1927) (по Хебелъ), „Клавиго“ (1926) и „Пролѣтно пробуждане“ (1928), „Долоресъ“ (1931), клавирни мѣща и пѣсни.

Етюдъ, фр. *Etude* — музикална пиеса, преследваща известна дидактическа и техническа цель (арпеджи, двойни грифи, трилери и пр.). Тѣй нареченитъ „концертни етюди“ преследватъ не само техническа цель, но иматъ и чисто изпълнителски задачи: Шопеновитъ етюди сж малки клавирни поезии, а Листовитъ за „блѣскаво изпълнение“ сж голѣми концертни пиеси, на които, наредъ съ фантастичната виртуозностъ, трѣбва да се предаде и едно изпълнение, каквото е указано отъ самия имъ надсловъ.

Ефъ, *f* = тонътъ фа по нѣмското наименование.

Ешборнъ, Карлъ — Eschborn, Karl — виртуозъ-цигуларъ, компонистъ и диригентъ, род. 1810; отъ 1842 музикалдиригентъ въ Кьолнъ и отъ